

(המשך מעמוד 7)

הנסיגה, ולא בדרכם של תובעי המלחמה הטוטאלית נגד צפון ויאטנאם. אך עתה מסתבר כי אין דרך שלישית, וספק אם קיימת הדרך השנייה.

אם ירחיב את המלחמה — יפציץ את בירת צפון ויאטנאם, יפגין את ערי החוף, יאיים על סין ולאוס — אין לדעת במה ייגמר העניין. קוריאנה הוכיחה שאין לשחק בסין. איומי מוסקבה אינם ריקים.

אך אם ייסוג מוויאטנאם, יביא הדבר לזעזוע נורא בארצות הברית עצמה, מבלי להחזיר את השקט לדרום אסיה. סין כבר הודיעה כי היא עומדת לפתוח במאבק הגורלי הבא — "מלחמת שיחרור" בארץ תאי (היא סיאם), עמוד-התוך של ההשפעה האמריקאית באותו מרחב.

ברור על כן כי המלחמה לא תסתיים עם נסיגת האמריקאים מוויאטנאם ורק תעי בור לארץ חדשה — אלא אם כן יושג הסדר כולל בין ארצות הברית וסין. הסדר כזה אינו נראה אפשרי, כל עוד מסרבת ארצות הברית להכיר בעצם קיומה של סין. וגם אין כל בטחון כי אכן יהיה אפשרי אם תשנה השינגטון את דעתה ותכניס את סין לאו"ם.

גיוסון, כמו לוי אשכול, הולך תמיד בדרך ההתנגדות הקלה ביותר. דרך זו היא עתה הדרך העקרה של "התגמול". לטוס צפונה — כדי לא לעוף החוצה.

● **במוסקבה** עומדת הממשלה בפני לחץ דומה.

קבוצת קוסיגין-ברזנייב רוצה להמשיך בדרכו של כרושצ'וב, להרחיב את הברית האמריקאית-סובייטית הבלתי-כתובה. זהו יעד חשוב — אך אין הוא יכול להיקנות בכל מחיר.

מוסקבה אינה יכולה להרשות לעצמה לי שלם תמורתו באובדן יוקרתה בכל העולם, בעליית סין כמנהיגת המלחמה הקומוניסטית והאנטי-קולוניאלית.

אם תננה מוסקבה את ויאטנאם הצפונית בשעת צרה, יוכח סופית שסין צדקה ב"האשמותיה, וכי שום לוחם ומהפכן אינו יכול עוד לסמוך על מוסקבה השבעה והשמנה. הדבר ישים קץ לגיושמים של האנזי כלפי מוסקבה (העולם הזה 1431). לכן לא תוכל מוסקבה להתעלם מהתקפות ארצות הברית, אם אלה יעברו את הגבול הנוכחי. זוהי המשמעות של איומי מוסקבה — ורק כסיל יתעלם מהם.

● **בפקין** נמצאת הממשלה במצב נוח הרבה יותר.

מאו טסה-טונג הוא מומחה למלחמות שיחרור, ומלחמת ויאטנאם מתקדמת בדיוק לפי הקחים הקלאסיים. הכל ברור וצפוי.

הקומוניסטים בויאטנאם התלבשו בשעתו על מלחמת השיחרור הלאומית, אחרי שי המעמד הפיאודלי והבורגנות בגדו בה. ב"מלחמה אכזרית, אך רבת-הילה, הם גירשו את הצרפתים. הצפון זכה לעצמאות לאומית, תחת שלטון דיקטטורי קומוניסטי.

בדרום השליטו האמריקאים ממשלת-בו בות. היא לא הצליחה לגבש לעצמה בסיס עצמי כלשהו. הפיכה רודפת הפיכה בי סייגון, ואילו הצבא הקומוניסטי התבסס בכפרים, ואין ספק שינצח.

על כן יכולה פקין לחכות. מאו וחבריו גילו תמיד סבלנות רבה מאד, והם רגילים לחשוב במושגים של שנים.

אך פקין יכולה גם להחליט כי כדאי לדחוק את הקץ, כדי לבייש את מוסקבה, להנחיל לארצות הברית מפלה מוסרית ולי הביא את העולם לעברי פי פחת של מלחמה גרעינית — מלחמה שכל המדינות, חוץ מסיין, פוחדות מפניה.

● **ואם מישהו יפספס?** ברגע זה ניראה כי עוד יש סיכוי לעצור את המיצעד אל המדרון. אם כל הצדדים יתאפקו, יתכן כי המאורעות ילבשו את הצורה הבאה:

● השינגטון תמשיך בהפצצות, לצורך סיפוק היצרים בבית, אך תגביל אותן גם להבא למטרות בלתי-חשובות, לא תתגרה בקומוניסטים יתר על המידה.

● מוסקבה תקבע כי לא תתערב, כל עוז לא יופצו מרכזים חשובים, כגון האנזי. עד אז תסתפק בעידוד מוסרי לי האנזי, במשלוחי נשק ובפעולה דיפלומטית.

● פקין תודיין בסבלנות, בידעה כי תבוסת האמריקאים היא בלתי-ימנעת.

זה יכול להתפתח כך. אך זה יכול גם להתפתח אחרת — אם מישהו יפספס.

שתי מלחמות העולם הראשונות פרצו ב"גלל טעויות המדינאים והאלופים, שלא העריכו נכונה את גבול הסבלנות של יריביהם.

יש להם דבר משותף!

כי היא טעימה לכולם!

פילטר דובק